

му почна да бие силно. И тръгна той да я дири, насамъ, нататъкъ, вредъ наоколо. Тукъ Рогошка, тамъ Рогошка — нѣма я. Ами сега? Ако е умрѣла?! — Уплаши се Тенчо и сълзи рукнаха отъ очитѣ му. Какво ще каже довечера на тѣхнитѣ! И той се върна на старото мѣсто, около сипеитѣ. — Тамъ въ валогчето при кичестата шипка съгледа Рогошка, навела глава, като че пасе. — Рогошке! Рогошке! Рогошке ма! Ахъ ти — дето ме тѣй уплаши! Защо ли пъкъ не иска да дойде? Какво ли прави тамъ? Рогошке! Чакай азъ ще те науча! — Той отчупи една дълга пръчка и се затече къмъ овцата — да я прибере. Когато я наближи, тя тропна заплашително съ преденъ кракъ и пакъ продължи работата си. Тенчо се спре смаянъ. При Рогошка имаше малко бѣло агънце, съ черни петна по очитѣ и муцунката. То протѣгаше главичка и искаше да стане, ала крачката му бѣха още слаби. Майка му грижливо лижеше тѣлото му и като че говорѣше нѣщо. Отъ радостъ Тенчо забрави где се намира. А после помисли:

— Трѣбва да му е студено. Бързо съблече кожухчето си и уви въ него малкото агънце. После внимателно го взе на ржце и припна къмъ овцетѣ. Рогошка тичаше по диритѣ му и нетърпеливо блѣеше.

Вечеръта Тенчо потегли радостно къмъ селото. Въ ржцетѣ си носѣше хубавото вакло агънце. Рогошка се не отдѣляше отъ него, а следъ нея се бѣ проточило стадото.

Цв. Спасовски.

